

Koppel uit Laken trok een jaar op avontuur

Met de fiets van het Atomium tot Indië

LAKEN – Marc Mertens en Christine Schots koesterden al enkele jaren de onzalige gedachte om ooit met de fiets de halve wereld af te reizen. Vorig jaar in juni werd die droom werkelijkheid, want ze vertrokken aan het Atomium met hun fietsen richting Indië. Enkele weken geleden keerden ze met het vliegtuig weer naar huis. Ze blikken tevreden op hun trip terug.

■ Tom Peeters

De 33-jarige Marc Mertens en zijn zes jaar oudere vriendin Christine Schots waren na enkele bus-, stap- en rugzakreizen toe aan iets anders. Een jaar vóór hun uiteindelijke vertrek aan het Atomium hakten ze de knoop door: ze zouden met speciaal uitgeruste tweewielers naar Indië reizen. Daarvoor moesten ze wel enkele praktische problemen afhandelen. Marc werkte als bediende bij Volkswagen Vorst, Christine was secretaresse in een Brussels advocatenkantoor. Ze hadden geluk: ze kregen ieder een jaar loopbaanonderbrekingsvergoeding van de RVA. "Als mijn baas mij die extra voordelen niet had kunnen geven, was ik ook vertrokken", zegt Christine nu. "We wilden dit gewoon doen." De reispartners lieten een website maken die ze tijdens hun trip op regelmatige basis aanvulden met hun verhaal. Met de site mikten ze niet alleen op hun familie en vriendenkring, maar ook op andere reizigers die ooit in hun voetsporen willen treden. U vindt

er informatie, gaande van het merk van de spatborden van hun trekkingfietsen over het aantal onderbroeken in hun rugzak tot gedetailleerde fietsroutes in Roemenië of Hongarije.

Van het Atomium (waar ze in de buurt wonen) ging het eerst naar de ouders van Christine in het Limburgse Herk-de-Stad. Daar verbleven ze twee dagen, om dan via Nederland naar Duitsland te fietsen. Beseften ze eigenlijk waar ze

wanneer we voorbij een nieuwe grenspost reden. Alles ging stap voor stap. We kozen in het begin ook voor de meest vlakke routes. En we sliepen vooral bij mensen in de tuin."

Scharniermoment

Van Duitsland ging het over Hongarije en Bulgarije naar Turkije. "Het was een fantastisch gevoel om in Istanbul aan te komen",

ten van het land bekogelden hen met stenen en ze werden meer dan eens bedreigd door agressieve afgerichte Turkse herdershonden. Vooral Christine zag het even niet meer zitten.

11 september

En toen doorkruiste de val van de twee torens in New York hun reisplannen. Christine: "Op het moment van de aanslagen zaten we in Tatvan, in het zuidoosten van Turkije, tegen de Iraanse grens. Na vele discussies besloten we om de overtocht naar Iran dan toch te maken. Een juiste keuze, zo bleek, maar toen we in november Teheran binnenreden, zat Afghanistan al in volle oorlog tegen de Verenigde Staten. We moesten het vliegtuig

nemen tot in Indië; we hadden geen andere keuze." Een moeilijke beslissing? "Zeker. Het druiste op dat ogenblik in tegen onze principes om het vliegtuig te nemen. Maar het was dat of terug naar huis fietsen." Daardoor hadden ze wel meer tijd om door Indië te fietsen: drie maanden lang doorkruisten ze het land en half februari sloten ze de trip af met een trouwfeest van vrienden in Delhi. Marc: "Toen besloten we om verder te fietsen naar Vietnam, Cambodja, Laos en Thailand. Maar omdat we begin juli terug op kantoor werden verwacht, boekten we begin juni met pijn in het hart een vliegtuigticket naar Zaventem."

Bommen

Het lijkt een gevaarlijk avontuur maar Marc en Christine vinden niet

Marc Mertens en Christine Schots uit Laken lieten hun huis en hun job achter om een jaar met de fiets rond te reizen: "De lat lag hoog, maar het was telkens weer genieten wanneer we voorbij een nieuwe grenspost reden." In Turkije zagen ze het even niet meer zitten. Al zou u dat op basis van de foto in het Turkse kuuroord Pamukale niet meteen zeggen. Foto: ingezonden

dat ze hun leven geriskeerd hebben. "Alhoewel," kijkt Marc zijn vriendin aan: "in Laos moesten we toch even slikken. Onder de grond langs onze fietsroute lagen nog veel onontpofte bommen van tijdens de Vietnamoorlog. Ontmijners van Handicap International hielden zich bezig met het ontminnen van die bommen terwijl wij vrolijk voorbij fietsten. Zelfs kinderen groeven de koppen van de bommen op om ze als oud ijzer te verkopen. Een week voordien waren nog negen mensen omgekomen door een plotse ontploffing. Toen hebben we toch wat sneller gefietst", lacht Christine. Of ze Brussel gemist hebben? "In het begin misschien, maar dat lag meer aan onze vrienden", vertelt ze. "Vroeger vond ik Brussel een verschrikkelijk vuile stad. Na wat wij ginder allemaal gezien hebben, valt dat heus wel mee. Fietsen in de hoofdstad blijft wel een groot fiasco. Toch blijf ik voorlopig naar mijn werk gaan met de fiets."

<http://tg.icl.be>

Consair

De mooiste uitvlucht die ik ooit bedacht heb om ergens naartoe te trekken, is naar een concert gaan. Op de vraag "Woe is de Fred?" komt dan onvermijdelijk het antwoord: "Hij is no ne consair". En het schoonste van 't spel is dat het soms nog waar is ook. Meestal heb ik geen uitvluchten nodig maar dat consair vind ik zo mooi, zo cultureel inhoudelijk, dat ik er haast mijn lijfspreuk van gemaakt heb. De eerste de beste kans grijp ik om te zeggen dat ik no ne consair ga. Zelfs wanneer het gaat om een bezoek aan de zondagsmarkt in Stokkel, Jette, de kerststalletjes of een wandelingetje langs de vaart. Het aantal zogezegde muziekevenementen dat ik sinds mijn prille jeugd heb meegemaakt, kan ik heus niet meer tellen. Temeer dat optredens van kleur, inhoud en sfeer verschillen. Nog straffer. Eén uitzondering heb ik wel gemaakt. Toen ik ooit van een caféconcert kwam en men mij vroeg waar ik gezeten had, antwoordde ik: "No 't kafei". Iedereen keek verwonderd op tot de hamvraag viel. "Ah! Vè iene ki ni no ne consair!". "Leustert", zei ik. Ik ben dat podiumgedoe wat beu geworden, nu moet ik er vandoor. Niemand vroeg waar naartoe want iedereen had er zeker het raden niet naar. Er werd gefluisterd in de zin van 'De Fred gaat vanavond naar een concert.' Dat was uiteraard niet het geval maar toch kan ik mij een wereld zonder muziek of poëzie niet voorstellen. Dat ik mij amper naar concerten of poëziemanifestaties begeef, heeft te maken met drempelvrees. Toen men mij ooit vroeg wat het woord 'drempelvrees' eigenlijk wou zeggen, moest ik daarvoor een Brussels woord bedenken. Na amper twee luttele seconden floepte ik er derpelschrik uit. Dat klonk al veel